

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Regeerakkoord 2017

de Beer, P.T.

Published in:
Zeggenschap/Tijdschrift over Arbeidsverhoudingen

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):
de Beer, P. (2013). Regeerakkoord 2017. Zeggenschap/Tijdschrift over Arbeidsverhoudingen, 24(2), 7.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <http://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

paul de beer

Bijzonder hoogleraar Arbeidsverhoudingen (Henri Polak leerstoel) aande UvA en
directeur van het Wetenschappelijk Bureau voor de Vakbeweging

Regeerakkoord 2017

Een bekend verwijt aan politici is, dat zij een tijdschors van hooguit vier jaren hebben: tot aan de volgende verkiezingen. Noodzakelijke structurele hervormingen blijven daardoor uit.

Wie de politieke discussie van de afgelopen jaren heeft gevolgd, kan echter niet anders dan concluderen dat dit verwijt achterhaald is. Het begon met het plan van het vorige kabinet om de AOW-leeftijd op termijn te verhogen naar 66 en daarna, rond 2022, naar 67 jaar. Dit met het oog op de houdbaarheid van de oudedagsvoorziening op de lange termijn. Ook het streven om het begrotingstekort omlaag te brengen werd gerechtvaardigd met het argument dat we de volgende generatie niet met ondraaglijke schulden mogen opzadelen. Vorig jaar, bij de doorrekening van de verkiezingsprogramma's, bleek de VVD vooral zo goed te scoren omdat haar programma in 2040 (sic!) de meeste banen oplevert. En Diederik Samson van coalitiegenoot PvdA wordt niet moe te herhalen dat de prestaties van dit kabinet pas in 2021 op waarde kunnen worden geschat. (Het is natuurlijk wel de vraag of de kiezers hem daarvoor de tijd zullen gunnen.)

Dat niet alleen politici tegenwoordig verder vooruitkijken dan de volgende verkiezingen, blijkt uit het sociaal akkoord dat de sociale partners op 11 april sloten. Verreweg het grootste

deel van het akkoord gaat over beleidsalternatieven voor de langere termijn, beginnend in 2016 en uitmondend in een geheel 'nieuwe inrichting van de instituties' in 2020. Het gaat onder meer om het instellen van 35 regionale werkpleinen en werkbedrijven voor arbeidsmarktbeleid en tewerkstelling van arbeidsgehandicapten, het overhevelen van de verantwoordelijkheid voor de werknemersverzekeringen en het arbeidsmarktbeleid naar de sociale partners, hervorming van het ontslagrecht en de invoering van een nieuw pensioencontract. Daarmee hebben de sociale partners nu al een groot deel van de sociaaleconomische paragraaf in het regeerakkoord 2017 geschreven!

Dat lijkt geen probleem als de kiezers de huidige coalitiepartners VVD en PvdA in staat zullen stellen om nog vier jaar door te regeren. Maar wat, als er in 2017 een andere coalitie aantreedt? Zal die zich gebonden voelen aan afspraken die het huidige kabinet met de sociale partners heeft gemaakt? Daarmee zou ze zichzelf nauwelijks ruimte bieden om een eigen sociaaleconomische koers uit te stippelen. Degenen die het poldermodel bekritisieren omdat het te veel, en onvoldoende gelegitimeerde, macht aan de sociale partners geeft, zouden daarmee het gelijk aan hun kant krijgen. Zou een volgend kabinet de gemaakte

afspraken daarentegen terzijde schuiven, dan blijft er van het sociaal akkoord weinig meer over dan een stuk papier. Immers, voor de huidige kabinetsperiode onderscheidt het akkoord zich vooral door uit- of afstel van een aantal voorgenomen hervormingen. Voorlopig geen verkorting van de ww, hervorming van het ontslagrecht en invoering van een quotum voor arbeidsgehandicapten. Aan de tienduizenden werknemers die de komende tijd hun baan dreigen te verliezen, heeft het akkoord niet veel te bieden. De maatregelen voor de korte termijn (tot 2016) zijn er vooral op gericht om de arbeidsmobiliteit te ondersteunen – van baan naar baan, van school naar baan en van werkloosheid naar baan. Maar zolang die banen er simpelweg niet zijn, zal dit vooral betekenen dat een werkvinder een andere werkzoekende verdringt.

Als alles meezit hebben de sociale partners een mooi fundament gelegd voor het sociaaleconomisch beleid van het volgende kabinet – in de hoop dat dat kabinet daar dankbaar gebruik van zal maken. Als het tegenzit, zullen die plannen voor de lange termijn nooit tot uitvoering worden gebracht en blijft de werkloosheid de komende tijd pijlsnel oplopen. De scheidslijn tussen succes en falen, tussen een historisch akkoord en een jammerlijke mislukking, is soms erg dun!